

Karácsonyi történet

Csodálatos éjszaka volt. Az égen millió és millió csillag ragyogott. A hó reggel óta szakadatlanul hullott a földre, ellepte a fákat, betakarta a büszke várkastély tornyait fent a hegyen, az apró egyszerű kis házakat lent a völgyben.

A nagy fehér pusztaságon egy gyermek suhant tova a keményre fagyott hó tetején. Amerre elhaladt, a megdermedt bokrok félre álltak utjából, a fák mélyen lehajtották havas koronájukat, tapsifüles nyuszik, ártatlan őzikék, ravasz rókák, ordas farkasok, dörmögő mackók térdeltek le az ut mentén amerre járt s egy láthatatlan kis harang csengett-bongott ebben a csodálatosan szép téli éjszakában.

A gyermek felszaladt a hegyen és megzörgette a büszke várkastély kapuját.

— Ki az? — szólalt meg belülről bosszankodva egy hang. — Ki az? Ki meri háborgatni ilyen későn a vár urát?

— Egy szegény vándor van kint. Kérlek szépen, engedj be. Messziről jöttem, az éjszaka oly hideg, adjatok pihenőt ma éjjelre — felelte a gyermek. Hangja ugy csengett, mint a legszebb ezüstcsengetyü.

— Nem engedhetlek be, a várur megtiltotta, hogy koldusoknak, csavargóknak szállást adjak.

— Éhes vagyok, adj legalább egy falat kenyeret — rimánkodott tovább a gyermek.

Nincsen kenyér! A várur megtiltotta, hogy koldusoknak enni adjak. Eredj vissza, ahonnan jöttél, ne kóborogj ilyen későn!

A gyermek megfordult és letipegett a hegy oldalán. Ott állt a völgyben egy kicsi kisház előtt. Megkopogtatta az ablakot.

Kinyílt az ablak és egy asszony nézett ki rajta.

— Ó te szegény gyermek! — kiáltott fel az asszony. — Mit keresel ilyenkor kint a hideg éjszakában? Kerülj beljebb...

Kitárult az ajtó. Belépett a gyermek és édes mosolygással jóestét kívánt a ház lakóinak. A gazda, az asszony, meg a sok apróság: négy fiu, négy leány egyszerre ott zsongott körülötte.

A kezeit melengették, fagyott lábacskaikat dörzsölgették, simogatták, becézték, etették, itatták.

— Honnan jöttél, merre mégy, hol laknak szüleid? Nem félsz éjjel egyedül járni? — kérdezték tőle.

De a gyermek nem felelt, hanem édesen, szeliden rámosolygott mindegyikőjükre. A mosolygásától megremegették a szívek. Azután becsukódtak a gyermek szemei és azon menten el is aludt a székben, ahová ültették.

Még a hűséges házőrző Bodri is besomfordált a pitvarból és telepedett a gyermek lábaihoz. A macska is leugrott a kemence mellől és oda feküdt ő is a Bodri mellé. A kanári madarak kiröptültek a kalitkából a gyermek vállaira. Kint az istállóban vidáman nyeritettek a lovak és bégettek a bornyuk.

Csodálatos éjtszaka volt.

A ház lakói lábujjhégyen jártak, a gyermekek csendesen aludni mentek. A gazda és a felesége halkan suttogott:

— Soha ilyen gyermeket én még nem láttam, — mondta az asszony. — Amikor rámmosolygott, egyszerre olyan különös furcsát éreztem a szívem táján. Oda szerettem volna borulni a lábaihoz.

— Különös, — mondta a gazda, fejét csóválva és elgondolkozva nézett az alvó gyermekre. — Hallottam már emlegetni egy gyermeket, aki messze, nagyon messze, idegen országban született egy istállóban. Erről a gyermekről sokan azt mondták, hogy hatalmasabb és gazdagabb a föld minden királyánál. Ő volna az? Nem hinném, hiszen még cipőcske sincs a lábán és láttad, milyen vékony gyolcs inge van...

— Igen, igen — felelte az asszony. — De mióta rámnézett és rámmosolygott, nem cserélnék senkivel, még ha százszor gazdagabb is lenne a várurunknál.

Aztán elcsendesedett a ház, kint egyre csengett-bongott egy láthatatlan kis harang. Angyalszárnyak suhanása hallatszott a kis ház körül...

A gyermek megmozdult, felnyitotta szemeit, még egyszer édes, szelid mosolyával belehajolt az alvók arcába, — aztán nesz-telenül kisurrant a házból...

Csodálatos éjtszaka volt.

A gyermek tovasuhant a keményre fagyott hó tetején. Lábanymán mindenütt piros rózsák nyíltak. Piros rózsák, a kis Jézuska lábanyomán, a pogány földön, az első piros rózsák egy régi-régi szent karácsony éjjelén...

Karácsonyi ének

Hullanak a fehér pelyhek,
Kicsi szívek megremegnek.
Karácsonyi fehér álom,
Te vagy legszebb a világon.

Minden fényes, minden ragyog.
Szállanak a kis angyalok.
Kis Jézuskánk Betlehemben:
Légy Te most a sziveinkben.

Örök békét a világnak,
Kenyeret adj az árváknak.
Még a kis madár se fázzon,
Senki szive ma ne fájjon.